

Védelveznünk kell a Szentséget!

A német püspöki konferencia 2018. február 22-én 60:13 arányú többségi döntéssel határozott arról, hogy egyedi mérlegelést fenntartva megnyitja a szentáldozás (az ún. interkommúnió) lehetőségét a katolikus hívek protestáns házastársai előtt. A püspöki kar többsége szerint a kérdés pusztán lelkipásztori, amiben így a német püspököknek döntési joga van. Azonban a német püspökök közül heten az interkommúniót az Egyház tanításával és egységével összefüggő kérdésnek tartják, amiben a német püspököknek nincs döntési joga, ezért a Szentszék beavatkozását kérték. A Hittani Kongregáció a 2018. május 25-én kelt levelében (Prot. N. 212/2018–64727) a német konferencia tervezetét elutasította.

Mainz püspöke, Peter Kohlgraf [„több realizmusra” hívja](#) a püspököket az interkommúnió németországi vitájában. Annak kapcsán, hogy egyesek talán épp az interkommúnió tiltása miatt hagynák el az Egyházat, Kohlgraf leszögezte:

„Én lennék az utolsó, aki azt mondaná: *'Rendben, akkor utánatok szaladunk'*. Ugyanakkor azt kérdezem magamtól: tényleg azt hisszük, hogy védelveznünk kell Istent, meghatározva, hogy ki mehet áldozni, és ki nem?”

Peter Kohlgraf mainzi püspök nyilvános tünődésére, hogy vajon védelveznünk kell-e Istent az Oltáriszentségben, egyértelmű és határozott IGEN a katolikus válasz. A Legszentebb Oltáriszentség védelmére kötelez a kinyilatkoztatás, az isteni parancs, a dogmatikus hit, az apostoli hagyomány, az Egyház tanítása és törvényei, valamint a szentek tanúságtétele.

I. Hitigazság: Megváltó Istenünket az Oltáriszentségben imádás illeti meg

1. Az Úr Jézus az ördög második kísértésekor Mózes ötödik könyvének szavaival imádkozik: *„Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”* (Lk 4,8; vö. MTörv 6,13) Krisztus után az Egyház is pontosan így idézi a *Dekalógus* első parancsolatát. Istent felismerve első kötelességünk a benne való hit, a neki kijáró imádás (*latría*); hódolat és dicsőítés, uralma kizárólagosságának elismerése.

2. A Szűz Máriától született názáreti Jézus Krisztus valóságos Isten, mert Ő a megtestesült örök Ige. (*Deum de Deo*)

3. A názáreti Jézust valóságos istenségében és valóságos emberségében is imádás illeti meg, egyetlen imádás, az egyedül Istennek kijáró abszolút imádás (*latría*).

4. Az átlényegülés (*transsubstantiatio*) pillanatától a legméltóságosabb Oltáriszentségben igazán (*vere*), valóságosan (*realiter*) és lényegileg (*substantialiter*) jelen van (*praesentirealis*) a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére, együtt az Ő lelkével és istenségével, – s emiatt az egész Krisztus, – s nem csak jel vagy ábra, vagy erő szerint. (DH 1635–1648; 1651–1661)

5. Az Úr Jézus teljes mivolta szerint jelen van az Oltáriszentségben. Jelenléte a szent színek feloszlásáig tart, és a legkisebb részecskékre is kiterjed. S mert a Megváltót az Istennek kijáró imádás illeti meg, ezért Krisztus előtt az Oltáriszentségben is imádással kell hódolunk. (DH 1643, 1656)

II. Az Egyház hagyománya: az Oltáriszentség csak megfelelően felkészült hívőknek szolgáltatható ki

1. Az Egyház az Oltáriszentség méltó vételét kívánja meg kezdettől fogva. Ezt bizonyítja Szent Pál apostol, amikor a szentáldozás előtti lelkiismeretvizsgálatra buzdít: *„Ezért, aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, és csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza”*

(1Kor 11,27–29). Annak, aki súlyos bűn tudatában van, meg kell gyónnia, mielőtt a szentáldozáshoz járul.

2. Az egyházatyák ugyanezt a hódolatteljes magatartást tanúsítják. Például hallgassuk meg a IV. századból Aranyszájú Szent János tanítását: „*A pap folyamatosan érinti Istent kezeivel. Micsoda tisztaságot, micsoda áhitatot követel ez tőle! Gondold meg tehát, milyen tisztának kell lenniük ezeknek a kezeknek, akik ennyire szent dolgokat érintenek!*” (De sacerdotio, VI, 4)

3. Aranyszájú Szent János megrója azokat a papokat és diakónusokat, akik az Oltáriszentséget az emberek iránti félelemből és a köteles figyelem nélkül szolgáltatják ki: „*Akkor is, ha valaki tudatlanságból közeledik a szentáldozáshoz, ne félj őt ebben megakadályozni! Félj az Istentől, ne az emberektől! Ha ugyanis az embertől félsz, az kicsúfol majd téged; ha viszont Istentől félsz, az emberek is tisztelni fognak. Én inkább azonnal meghalnék, mint hogy az Úr Véréért egy méltatlan személynek kiszolgáltassam; inkább saját véremet ontanám ki, mint hogy az Úr imádandó Véréért méltatlan módon osztogassam.*” (Hom. 82,6)

III. Az Egyház tanítása: az Oltáriszentséget csak kegyelem állapotában levő katolikus veheti magához

A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint a szentáldozásnak feltétele a teljes közösség a katolikus Egyházzal és a kegyelem állapota, azaz a halálos büntől való mentesség. Aki tudja, hogy súlyos bűnt követett el, annak meg kell gyónnia, mielőtt szentáldozáshoz járul. Fontos a lelki összeszedettség és az imádság, és az Egyház által előírt böjt megtartása is, valamint a megfelelő ruházat és viselkedés a Krisztus iránti tisztelet kifejezésére. (Vö. KEK 1385–1389; 1415) Csak az járulhat szentáldozáshoz, aki katolikus, aki volt elsőáldozó, és aki a kegyelem állapotában van. **Ezért többek között a pogányok, a protestánsok, a házasságtöréssel és minden más halálos bűnnel nem szakító és azt meg nem gyónt hívők nem áldozhatnak.**

IV. Az Egyház törvénye: Az Oltáriszentséget mint legdrágább kincset kell védeni

1. **Az Eucharisziával és a bűnbocsánat szentségével való visszaélések a legsúlyosabb büntetendő cselekménynek számítanak az Egyházban.** Különösen igaz ez akkor, ha a visszaélések ráadásul eretnekséghez, hitehagyáshoz, szakadársághoz kapcsolódnak, amelyek önmagukban véve is a legsúlyosabb bűncselekmények közül valók. Mindezek az Egyház küldetése lényegét sodorják veszélybe. (Vö. II. János Pál 2001-ben írt *Sacramentorum sanctitatis tutela*– A szentségek szent jellegének védelme – kezdetű motupropriója, illetve a hozzá kapcsolódóan a Hittani Kongregáció által szintén 2001-ben kiadott, majd 2010. május 21-én módosított *Normae de gravioribus delictis* szabályzata)

2. CIC 897. kán. – **A legfenségesebb szentség a legszentebb Eucharisztia,** melyben maga az Úr Krisztus van jelen, ő az áldozat, és őt vesszük magunkhoz; általa folyamatosan él és gyarapszik az Egyház. Az eucharisztikus áldozat az Úr halálának és feltámadásának emléke, melyben a keresztáldozat örökké folytatódik, az egész istentiszteletnek és keresztény életnek csúcsa és forrása, mely jelöli és létrehozza Isten népének egységét, és építi Krisztus testét. A többi szentségek és az Egyház apostoli tevékenységének összes művei pedig összetartoznak a legszentebb Eucharisziával, és rá irányulnak.

3. CIC 844. kán. – 1. §. **A katolikus szentségkiszolgáltatók a szentségeket csakis katolikus krisztushívőknek szolgáltatathatják ki megengedetten, s ugyanígy a katolikusok csakis katolikus kiszolgáltatóktól vehetik fel megengedetten a szentségeket,** a jelen kánon 2., 3. és 4. §-a és a 861. kán. 2. §-a előírásainak fenntartásával...

4. CIC 844. kán. – 4. §. **Életveszély esetén, vagy ha a megyéspüspök vagy a püspöki konferencia megítélése szerint más súlyos szükség sürget, a katolikus kiszolgáltatók**

ugyanezeket a szentségeket megengedetten szolgáltatják ki a katolikus egyházzal teljes közösségben nem lévő többi keresztényeknek is, akik nem tudnak saját közösségük szolgálattevőjéhez járulni, és ezt önként kérik, feltéve hogy ezekkel a szentségekkel kapcsolatban katolikus hitről tesznek tanúságot, és kellőképpen felkészültek.

5. CIC 898. kán. – **A krisztushívők a legnagyobb tiszteletet tanúsítsák a legszentebb Eucharisztia iránt**, vegyenek részt tevékenyen a legfenségesebb áldozat ünneplésében, nagy áhítattal és gyakran vegyék magukhoz ezt a szentséget, és a legmélyebb imádattal tiszteljék; **a lelkipásztorok az erről a szentségről szóló tanítás magyarázata során gondosan tanítsák meg a hívőket erre a kötelességükre.**

6. CIC 915. kán. –**A szentáldozáshoz ne engedjék a kiközösítetteket és az egyházi tilalommal sújtottakat a büntetés kiszabása vagy kinyilvánítása után, de ne engedjék oda azokat az egyéb személyeket sem, akik nyilvánvaló, súlyos bűnben makacsul kitartanak.**

V. A szentek tanúságtétele: az Oltáriszentség a legdrágább kincsünk

Brenner Boldog János magyar katolikus áldozópap és ciszter szerzetes vértanúságának éjjelén minden fenyegetés és veszedelem közepette is útnak indult, hogy elvihesse feltételezett betegéhez az Oltáriszentséget, mert tudta, hogy a Szentségi Jézus örök életet adó mennyei orvosság. Az Urak Urát a hányattatott körülmények között is a lehető legméltóbb módon, a liturgikus előírásokat megtartva, reverenciában, karingben és stólában, a Szentséget nyakába akasztható burzában szállította. Amikor a kommunista verőlegények megtámadták, János atya az utolsó leheletéig védte a Legszentebbet. Kegyetlen kivégzése során, miközben ütlegelték, rugdosták, taposták és harminckétszer kést döftek a testébe, a jobb kezével mindvégig a Legszentebbet védte. Amikor a gyilkosság másnapján rátaláltak az áldozár vérbefagyott holttestére, a fölszentelt jobb kéz még mindig a burzát védte-óvta.

Vagy a mainzi megyésfőpásztor, vagy a rábakethelyi káplán, de egyikük biztosan téved. Ha Peter Kohlgraf mainzi püspöknek igaza volna, Brenner János áldozópap hiába halt meg. A tények a nyilatkozatról és a vértanúságról egyaránt nyilvánvalóak.

Fülep Dániel, teológus
(Tengernek Csillaga, XXIII/4.)